

Súd: Špecializovaný trestný súd
Spisová značka: 3T/4/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9515100022
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Giertli
ECLI: ECLI:SK:SSPK:2016:9515100022.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Špecializovaný trestný súd Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Giertliho a sudcov JUDr. Jána Hrubalu a JUDr. Jozefa Šutku v trestnej veci obžalovanej Ing. arch. X. J. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona na hlavnom pojednávaní konanom dňa 16. februára 2016 v Banskej Bystrici takto

rozhodol:

obžalovaná Ing. arch. X. J., nar. XX.XX.XXXX v K., trvale bytom
Z.-B. Z., B.
č. XX,

je vinná, že

dňa 14. mája 2014 v časovom rozpätí od 14:12:18 h až do 14:12:55 h v budove Obecného úradu Miloslavov, Alžbetin Dvor 181, v kancelárii označenej menovkou Ing. arch. X. J., kde vykonávala funkciu odbornej referentky Stavebného úradu a životného prostredia obce Miloslavov a mala v pracovnej náplni činnosti stavebného úradu v súlade so zákonom č. 50/1967 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku a súvisiace činnosti v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom poriadku, prijala od manželov N. a J. O. finančnú hotovosť vo výške 200,- € ako úplatok za kladné a urýchlené vybavenie stavebného konania a ďalších listinných podkladov k nemu potrebných, ktoré si chceli vybaviť v súvislosti s prestavbou svojej záhradnej chatky na rodinný dom, nachádzajúcej sa v katastrálnom území obce Miloslavov,

t e d a

v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu priamo pre seba prijala úplatok a spáchala uvedený čin ako verejný činiteľ,

č í m s p á c h a l a

zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. e) Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 Trestného zákona súd podmienične odkladá výkon trestu odňatia slobody a obžalovanej zároveň u k l a d á probačný dohľad nad jej správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona súd ustanovuje obžalovanej skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. g) Trestného zákona zároveň súd obžalovanej u k l a d á povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom okresného súdu v mieste bydliska obžalovanej alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu.

Podľa § 51 ods. 5 Trestného zákona obžalovaná je povinná strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom okresného súdu v mieste bydliska obžalovanej.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona súd obžalovanej u k l a d á peňažný trest v sume 1.000,- € (jedentisíc Eur).

Podľa § 57 ods. 2 Trestného zákona zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona súd ustanovuje pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona súd obžalovanej u k l a d á trest prepadnutia veci - sumy 200,- € (dvesto Eur), ktoré sú zložené na účte M špecializovaného trestného súdu od platiteľa Ing. arch. X. J. pod variabilným symbolom XXXXXXXXXX.

Podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona súd u k l a d á obžalovanej trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze výkonu funkcie spojenej s rozhodovacou činnosťou vo verejnej správe na dobu 4 (štyri) roky.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v Bratislave, podala dňa 3. februára 2015 špecializovanému trestnému súdu obžalobu na obvinenú Ing. arch. X. J. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorý mala obvinená spáchať na tom skutkovom základe, že

dňa 14. mája 2014 v časovom rozpätí od 14:12:18 h až do 14:55:50 h v budove Obecného úradu Miloslavov, Alžbetin Dvor 181, v kancelárii označenej menovkou Ing. arch. X. J., kde vykonávala funkciu odbornej referentky stavebného úradu a životného prostredia Obce Miloslavov a mala v pracovnej náplni činnosti stavebného úradu v súlade so zákonom č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku a súvisiace činnosti v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom poriadku, prijala od manželov N. a J. O. finančnú hotovosť vo výške 200 € ako úplatok za kladné a urýchlené vybavenie stavebného konania a ďalších listinných podkladov k nemu potrebných, ktoré si chceli vybaviť v súvislosti s prestavbou svojej záhradnej chatky na rodinný dom, nachádzajúcej sa v katastrálnom území obce Miloslavov.

Predseda senátu preskúmal predmetnú obžalobu podľa § 243 ods. 1 Trestného poriadku. Dospel k záveru podľa obsahu obžaloby a podľa obsahu spisu, že trestnú vec obvinenej nie je potrebné predbežne prejednať na zasadnutí senátu, ale môže o nej nariadiť hlavné pojednávanie.

Senát prvostupňového súdu na hlavnom pojednávaní dňa 25.05.2015 vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu

nevyhnutnom na rozhodnutie súdu (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku). Výsluchom obžalovanej, svedkov a prečítaním listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise a podstatných pre rozhodnutie ako aj prehratím obrazovo-zvukového záznamu a prečítaním jeho prepisu zistil skutkový stav v rozsahu, o ktorom nemal senát prvostupňového súdu pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie.

Preto aj dňa 25.05.2015 vyhlásil rozsudok, ktorým obžalovanú Ing. arch. X. J. oproti podanej obžalobe uznal za vinnú iba zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona po úprave skutku uvedeného v obžalobnom návrhu tak, že dňa 14. mája 2014 v časovom rozpätí od 14:12:18 h až do 14:12:55 h v budove Obecného úradu Miloslavov, Alžbetin Dvor 181 v kancelárii označenej menovkou Ing. arch. X. J., Stavebného úradu a životného prostredia obce Miloslavov prijala od manželov N. a J. O. finančnú hotovosť vo výške 200,- € ako úplatok za konzultáciu ohľadom prípravy listinných podkladov potrebných pre zamýšľané stavebné konanie v súvislosti s prestavbou ich záhradnej chatky na rodinný dom nachádzajúcej sa v katastrálnom území obce Miloslavov.

Proti takémuto rozsudku špecializovaného trestného súdu podali v zákonnej lehote odvolanie prokurátorka aj obžalovaná a to proti výroku o vine aj proti výroku o treste.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní svojím uznesením sp. zn. 6 To 12/2015 dňa 26.11.2015 postupom podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil Špecializovanému trestnému súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vytkol chyby zistené v napadnutom rozsudku, uložil prvostupňovému súdu odstrániť tieto pochybenia a taktiež uložil doplniť dokazovanie o výsluch svedka - starostu obce Miloslavov, ktorý bol nadriadeným obžalovanej v čase spáchania žalovaného skutku a z jeho výsluchu zistiť všetky skutočnosti potrebné na riadne zistenie skutkového stavu veci a tým aj na zákonné kvalifikovanie konania obžalovanej podľa príslušného ustanovenia Trestného zákona.

Podľa § 327 ods. 1 Trestného poriadku súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Špecializovaný trestný súd sa dôsledne riadil skôr citovaným ustanovením § 327 ods. 1 Trestného poriadku a postupoval tak, ako mu to uložil Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím uznesením sp. zn. 6 To 12/2015 dňa 26.11.2015. Doplnil dokazovanie o výsluch starostu obce Miloslavov, W. Z. ako svedka na hlavnom pojednávaní.

Svedok W. Z. vypovedal, že je starostom obce Miloslavov, bol som zvolený v roku 2010. Do úradu nastúpil 02.01.2011. V úvode výsluchu vysvetlil, že niekedy na jeseň 2011 na základe odporúčenia od kolegu z Rovinky, kde pracovala pani J., túto prijal do pracovného pomeru na Stavebný úrad do Miloslavova. V počiatočnom období pracovala s predchádzajúcou pracovníčkou stavebného úradu, ktorá neskôr odišla do dôchodku. Následne pracovala Ing. arch. J. už sama na Stavebnom úrade v Miloslavove, čo bolo niekedy v lete 2012. Podľa svedka obžalovaná priniesla poriadok do práce úradu. Celý čas ich spolupráce hodnotil svedok kladne, lebo rozhodnutia, ktoré vydal stavebný úrad a ktoré svedok podpísal ako starosta obce a boli dané na prešetrenie nadriadenému orgánu, ani jedno rozhodnutie nebolo spochybnené, či vrátené s tým, že ho treba prepracovať. Z tohto dôvodu svedok nemal žiadnu pochybnosť o jej práci, nemal ani žiadne relevantné sťažnosti na jej prácu.

Ing. arch. J. mala potrebné vzdelanie a ona sama pripravovala všetky potrebné podklady pre kolaudačné rozhodnutia a ďalšie rozhodnutia stavebného úradu. Okrem nej nikto iný na stavebnom úrade takéto rozhodnutia nepripravoval. To sa týka aj obdobia v máji 2014, kedy tam obžalovaná pracovala sama, nebol tam nikto ani na sťaži, ani dočasne pridelený. Na úseku stavebného konania ako pracovníčka stavebného úradu pracoval iba jeden zamestnanec, v čase skutku ním bola obžalovaná. Nemala k dispozícii žiadnu osobu, ktorá by jej vypyňovala s agendou.

Podľa svedka jediný nespokojný s prácou obžalovanej ako stavebného úradu bol jeden developer, ktorý obvinil aj starostu, a preto bol starosta vypočutý na polícii. Dôvodom bolo obvinenie starostu,

že mal tomuto developerovi údajne zaslať v obálke biely prášok na prelome rokov 2013-2014, čo bol samozrejme úplný nezmysel. Išlo o developera JUDr. L. O.. Na polícii bola vypočutá aj Ing. arch. J. vo vzťahu k predmetnému bielemu prášku. Podľa svedka táto situácia nebola pre obžalovanú jednoduchá, bola pod psychickým tlakom, keďže bola obvinená z takejto irelevantnej veci. Obžalovaná oznámila, že chce v tejto súvislosti ukončiť pracovný pomer na úrade Miloslavov čo najskôr, ešte pred letom 2014.

Svedok podľa vlastných slov nikdy nemal žiadnu vedomosť o tom, že by obžalovaná niekedy uprednostnila niekoho v stavebnom konaní, pokiaľ by k tomu došlo, určite by sa ku nemu dostala o tom sťažnosť. Rovnako tak svedok nevie o tom, že by sa v obci povrávalo o tom, že by na stavebnom úrade bujnela korupcia, lebo v takomto prípade by sa to dotýkalo aj svedka. Podľa svedka obžalovaná nikoho z developerov za úplatok neuprednostnila, v súvislosti s developerom JUDr. O. sa žiadna korupčná kauza nevyšetrovala, tento developer obžalovanú pred starostom z korupčného správania sa ani neobvinil. Obec, teda starosta a obžalovaná ako stavebný úrad nemali vždy súladný názor s návrhmi developera JUDr. O., čo znamená, že nie vždy vyšli v ústrety jeho požiadavkám. Ak by bolo podozrenie na korupčné správanie, určite by na to niektorý iný developer upozornil, lebo v obci ľudia povedia starostovi všeličo.

Pred voľbami v roku 2014 bol svedok ako starosta obvinený v letákovvej akcii, že spreneveril obecné peniaze so sloganom „Zastavme korupciu a klientelizmus“. Bol konkrétne obvinený za spreneveru 85.000,- €. V tejto súvislosti prebieha súdne konanie, kde sa obec Miloslavov súde s bývalým právnikom, ktorý zastupoval obec Miloslavov, o náhradu škody, obec bola proti bývalému právnikovi v spore úspešná. Svedok pripustil, že obvinenie Ing. arch. J. z korupčnej činnosti bolo viac namierené proti nemu ako proti starostovi ako proti obžalovanej, lebo bol volebný rok a nakoniec sa ukázalo, že všetky tie obvinenia z korupcie a sprenevery sa vzťahovali na svedka ako na starostu.

Stavebné konania ako starosta vybavoval len tým spôsobom, že si prečítal stavebné rozhodnutia, ktoré pripravila obžalovaná a podpísal ich ako starosta obce. Rovnako by bol postupoval aj v prípade manželov O.. Nemal by žiadne pochybnosti o tom, že by toto rozhodnutie bolo napr. nesúladné s územným plánom.

Pri opätovnom prejednávaní trestnej veci na hlavnom pojednávaní prvostupňovým súdom obžalovaná využila svoje právo a nevyviedla. Vyjadrila sa však k výpovedi svedka W. Z. tak, že tlak developerov, o ktorom vypovedal svedok bolo už dosť veľký, developeri boli rozhádzaní, nespolupracovali medzi sebou, nadávali obžalovanej v jej úrade, čo pre nich neurobila a všetko vyvrcholilo, keď ju obvinil developer JUDr. O. z poslania obálky s bielym práškom.

Z dôkazov, ktoré boli prvostupňovým súdom vykonané ešte pred už skôr spomenutým rozhodnutím Najvyššieho súdu SR bol zistený tento skutkový stav.

Obžalovaná Ing. arch. X. J. na hlavnom pojednávaní potvrdila, že ešte koncom februára 2014 ju navštívil pán O. s tým, či by mu pomohla obstaráť projektanta v prípade rozhodnutia rekonštruovať svoju chatku na rodinný dom a presťahovať sa tam, o čom s manželkou uvažovali, ale neboli pevne rozhodnutí. Obžalovaná mu povedala, že keď sa definitívne rozhodnú, pomôže im čo bude vedieť. Mala ísť o obstaranie projektovej dokumentácie na prestavbu záhradnej chatky na rodinný dom. Mala na mysli niekoľkých projektantov, ktorých osloví. Vybraný by bol zrejme ten, kto by to urobil najrýchlejšie a dal by dobrú cenovú ponuku. Potom sa rozprávali, aké doklady k tomu bude potrebovať a ešte J. O. povedala, aby si premyslel, ako chce dispozične a technicky riešiť prístavbu - rekonštrukciu chaty na rodinný dom.

Asi začiatkom mája telefonoval pán O., že s manželkou sa chcú prísť dohodnúť, lebo predávajú byt a potrebujú to rýchlo poriešiť. Dňa 14.05.2014 prišli obidvaja manželia a pán O. obžalovanej ukázal, ako si predstavuje tú prestavbu. Technickú predstavu nemal jasnú. Asi trištvrte hodinu manželia odpovedali, ako chcú riešiť napr. kúrenie, prípojky na sieť, vzhľad stavby, rozoberali teda technické otázky. Na každú skutočnosť sa ich obžalovaná detailne pýtala, aby to vedela tlmočiť projektantovi ako základnú koncepciu projektu. Mala predstavu, že základné technické údaje spíše a rozpošle projektantom, ktorí by prichádzali do úvahy. Súčasťou náčrtku bola aj obálka, ktorú obžalovaná pochopila, že je to záloha za vypracovanie projektu, pretože sa pani O. vyjadrila, že to chcú zrealizovať veľmi rýchlo cez leto, lebo už predali svoj byt a nemali kde bývať. Obžalovaná to celé brala ako pomoc občanovi a chcela, aby úrad mal dobré meno. Dovtedy tiež každému pomáhala, vyhovelá každej požiadavke. Žiadne stavebné povolenie, alebo ohlásenie drobnej stavby podľa stavebného zákona nebolo možné vydať bez protokolovej dokumentácie. Obžalovaná v tom momente nemohla nič urýchlene vydať, nič urýchliť,

pretože prvým predpokladom akejkolvek povoľovacej činnosti bola projektová dokumentácia. Či by vôbec prišlo ku podaniu žiadosti o stavebné povolenie na rekonštrukciu chaty na rodinný dom ešte nebolo isté. Manželia O. sa mohli rozhodnúť úplne inak. Za obdržané peniaze si mohli kúpiť hotový rodinný dom v inej lokalite, aby si zabezpečili bývanie. Manželia O. ešte žiadne žiadosti nepodali.

Obžalovaná potvrdila, že mala kompetenciu vydávať stavebné povolenia ako správny orgán. Poradenstvo priamo v náplni práce ani v opise pracovných činností nemala. Nerobilo jej to ťažkosť každému poradiť a podrobne sa s každým rozprávať, čo bude potrebovať pre vydanie stavebného povolenia. Prezerala stránky na počkanie doklady a stránka dostala zoznam dokladov, ktoré boli zakrúžkované, ktoré si má ešte vybaviť, takže obžalovaná urobila občanovi taký rýchly kurz inžinierskej činnosti, aby si to občan bol schopný vybaviť.

Jediné, čo si mohli O. podľa obžalovanej dať urobiť bez projektu, bol rozbor pitnej vody. Manželia O. sa v máji pri odovzdávaní listín a obálky nevyjadrili, čo odovzdávajú, ale obžalovaná pochopila obálku s peniazmi ako zálohu pre projektanta. V rozhovore sa to podľa obžalovanej javilo s plnou istotou, že ide o zálohu pre projektanta. Jej výšku obžalovaná nevedela. Pani O. síce presne neformulovala, že sú tam peniaze pre projektanta, ale z rozhovoru to vyplývalo. Že v obálke sú peniaze pre projektanta obžalovaná usúdila aj na základe návštevy pána O. vo februári, lebo vtedy sa rozprávali, či obžalovaná mu bude môcť nejakého projektanta zohnať. Obžalovaná nezachytila, že by pani O. povedala, že sú tam peniaze pre obžalovanú, aspoň obžalovaná to takto presne nepočula. Obžalovaná sa nepozrela, aká je suma v obálke. Odložila ju na príručný stolík po pravej ruke a asi do podacieho denníka. Podľa toho, čo rozoberali spolu s O. by kompletný projekt stál okolo 1.500,- €. Obžalovaná nevedela s určitosťou povedať, či pri odovzdávaní obálky odznelo slovo "záloha", ale myslí si, že odzneli slová "pre projektanta", s určitosťou to nevie povedať, pretože bola zamyslená. Peniaze pre projektanta prebrala preto, lebo to vtedy považovala za efektívne pre O.. Chcela urobiť prieskum trhu, aby odporučila najlacnejšieho, najrýchlejšieho projektanta. Na otázku, ako to súvisí s plnením jej pracovných povinností však nevedela dať odpoveď. Obvyklá lehota na vybavenie stavebného povolenia po odovzdaní dokladov aj s oznámením o začatí konania aj s lehotami je asi 30 dní. Od manželov O. nikdy neprevzala peniaze ako úplatok, ale len ako zálohu na služby pre projektanta, alebo geodeta.

Svedkyňa N. O. na hlavnom pojednávaní tiež vypovedala. Potvrdila, že dňa 14.05.2014 spolu s manželom prišli do kancelárie obžalovanej. Mali so sebou plastový obal, formát A5, tam mali vyhotovený náčrtok predstavy prístavby ku záhradnej chate. Začali sa pýtať obžalovanej, ako to všetko bude prebiehať, čo musia všetko urobiť, aby mohli začať stavať, čo všetko k tomu budú potrebovať. Obžalovaná im radila aký je postup. Svedkyňa s manželom ju poprosili, aby im to všetko pomohla vybaviť. To bolo všetko.

Svedkyňa potvrdila, že naznačila pre obžalovanú, pobúchala prstom po tom náčrte, že pod tým prievitným obalom sú peniaze pre obžalovanú, keď im to všetko pomôže vybaviť čo najrýchlejšie a povedala slová „to je pre vás“. Svedkyňa už nevedela, čo obžalovaná urobila s peniazmi. Obžalovaná však peniaze neodmietla ani nevrátila. Peniaze boli v obale pod náčrtom, nie v obálke. Podľa svedkyne obžalovaná nemohla peniaze vidieť, lebo boli pod tým náčrtom. Svedkyňa ďalej vypovedala, že manželia nevedeli, pre koho budú peniaze ako pre prvého, len chceli od obžalovanej, aby vec pre nich vybavovala, za tie peniaze žiadali od obžalovanej, aby sa tomu venovala urýchlene a urobila to čo najskôr, lebo nemali kde bývať. Obžalovaná nenavrholo meno konkrétneho projektanta. Žiadosť na vydanie stavebného povolenia nepodali, lebo nevedeli, ako sa to robí, práve sa chceli s obžalovanou poradiť, aký je začiatok a kde je koniec. Vtedy nebrali tie peniaze ako úplatok, ale brali ich ako niečo, čo má urýchliť všetko, za vybavenie všetkého.

Na otázky strán v konaní a senátu svedkyňa opakovane odpovedala, že od začiatku po tom, ako boli s manželom zadržaní ešte v kancelárii obžalovanej, tak priznávali, že dali spolu s manželom úplatok, lebo nič iné im ani neostávalo, keď pred nimi vytiahli tie peniaze. Pri následných výsluchoch potvrdili, že dali úplatok, tak si to svedkyňa pamätala.

Vzhľadom na určité rozpory vo výpovedi svedkyne na hlavnom pojednávaní oproti výpovedi v prípravnom konaní bola prečítaná na návrh obhajoby časť výpovede tejto svedkyne a svedkyňa bola požiadaná o odstránenie rozporov.

Svedkyňa rozdiely vo svojich výpovediach vysvetlila tým, že prvý deň nevedela, čo od nej chcú, nevedela, čo hovorí, lebo bola v šoku, bolo to pre ňu hrozné. Aj po prečítaní výpovede svedkyňa zotrvala na tom, že tie peniaze boli pre obžalovanú.

Svedok J. O. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že spolu s manželkou chceli, aby sa urýchlilo povolenie na stavbu. Pri prvej návšteve u obžalovanej vo februári 2014 o peniazoch nerozprávali. Pri druhej návšteve v máji rozoberali s obžalovanou, čo a ako treba urobiť pre to povolenie, no a dali obžalovanej obálku s 200,- €, aby sa čo najskôr vybavilo stavebné povolenie. O sume sa rozhodli s manželkou všeobecne na základe informácií z počutia. Peniaze boli pre obžalovanú. Obžalovaná na to nepovedala nič. Obálku položila na vedľajší stolík. Peniaze nechcela vrátiť. Obžalovaná sľúbila, že im zabezpečí projektanta. Žiadosť o prestavbu záhradnej chatky podali až tento rok asi v marci.

Na hlavnom pojednávaní bolo ako dôkaz podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku vykonané prehratie obrazovo-zvukového záznamu, ktorý sa nachádza na DVD nosiči označenom 356 P spolu s prečítaním správy o tom, akým spôsobom a kým bol záznam vyhotovený alebo získaný (č.l.167,168). Nosič bol prehrávaný iba v trvaní 4 minúty a 12 sekúnd, kedy bolo zaznamenané konanie svedkyne O. o upozornení obžalovanej na obálku poklepaním na dokumentáciu a s použitím slov „toto je pre vás“.

Po prehratí záznamu bola požiadaná svedkyňa O. o vyjadrenie, čo myslela tým, keď povedala slová „mám pocit, že mi to je všetko jedno“. Svedkyňa si už nepamätala na tieto slová a v akej súvislosti a prečo túto vetu povedala. Potvrdila však, že peniaze v sume 200,- € pre obžalovanú boli skutočne v bielej obálke.

Následne bol podľa § 270 ods. 2 Trestného poriadku prečítaný písomný prepis obrazovo-zvukového záznamu a správa o tom, akým spôsobom a kým bol záznam vyhotovený alebo získaný (č. l. 191-229).

Ešte na hlavnom pojednávaní dňa 25.05.2015 súd v ďalšom dokazovaní podľa § 269 Trestného poriadku prečítal listinné dôkazy a umožnil do nich nazrieť stranám, pričom išlo o tieto listinné dôkazy a správy:

- zápisnica o vydaní veci (č. l. 161-166)
- zoznam vecí dôležitých pre trestné konanie (č. l. 166a)
- výpis o vklade finančných prostriedkov (č. l. 166c)
- správa OÚ Miloslavov na č. l. 231, príloha- rozhodnutie obce Miloslavov (č. l. 255-256)
- pracovná zmluva s dodatkom č. 1 a opis pracovných činností na č. l. 258-261
- posudky na obvinenú na č. l. 281-282
- odpisy z RT z č. l. 266 a 279

Súd na opätovnom hlavnom pojednávaní v konaní už po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR o zrušení prvostupňového rozsudku odmietol podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku vykonanie dôkazu výsluchom svedkov JUDr. L. O., PhD., W. Z., G. O., W. O., V. W. a O. W. ml. Tieto dôkazy navrhol vykonať obhajca obžalovanej s tým, že má ísť o svedkov, ktorí mali obžalovanej poskytovať úplatky a v prípade svedka W. Z. ide o „dôveryhodnú osobu“, ktorá stojí za celou kauzou. Podľa prvostupňového súdu výpovede týchto osôb nijako nesúvisia so skutkom uvedeným v obžalobnom návrhu, a preto ich výsluch je nadbytočný a nijako by neprispel k zisteniu skutkového stavu v rozsahu podanej obžaloby.

Po vykonaní dokazovania na pôvodnom hlavnom pojednávaní a po jeho doplnení v rozsahu nariadenom odvolacím súdom, prvostupňový súd starostlivo hodnotil všetky vykonané dôkazy v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Podľa výsledkov dokazovania na hlavnom pojednávaní súd čiastočne upravil skutok oproti skutku uvedenému v obžalobnom návrhu, keď len upresnil časové obdobie, v ktorom došlo ku prevzatíu úplatku obžalovanou od manželov O..

Nebolo sporné z výpovedí obžalovanej a vypočutých svedkov to, že manželka O. potrebovali urýchlene riešiť svoju situáciu s bývaním, lebo nečakane rýchlo predali byt. Preto naozaj potrebovali, aby stavebné konanie prebehlo urýchlene a zároveň kladne. Pokiaľ však obžalovaná tvrdila, že peniaze odovzdané manželmi O. v sume 200 € vždy považovala za peniaze pre projektanta, svedkovia manželka O. jednoznačne a aj po doplňujúcich otázkach uviedli, že nimi odovzdanú sumu treba považovať za úplatok a suma bola odovzdaná konkrétne pre obžalovanú z dôvodu, aby stavebné konanie prebehlo urýchlene a zároveň kladne.

Na tomto mieste je potrebné zvýrazniť, že tvrdenie svedkov O. nie je osamoteným dôkazom, nejde iba o „tvrdenie svedkov proti tvrdeniu páchatela“, ale je potvrdené aj obrazovo-zvukovým záznamom na pripojenom DVD nosiči, ktorý bol prehratý na hlavnom pojednávaní. Niet dôvodu po slovách svedkyne smerom k obžalovanej „toto je pre vás“ a po prehladnutí tohto záznamu ako aj po prečítaní jeho prepisu pochybovať o tom, že svedkovia povedali to, čo chceli povedať a slová vyrieknuté svedkyňou O. k obžalovanej boli presne mienené tak, ako boli povedané. Ak svedkovia nepovedali, že ide o peniaze pre projektanta a ak to bude projektantovi za vykonanú prácu málo, tak doplatia a podobne, tak potom naozaj nešlo o peniaze pre projektanta ako sa to snažila vysvetľovať obžalovaná, že to tak chápala, ale išlo jednoznačne o peniaze adresované obžalovanej a bolo to tak najmä svedkyňou O. pomenované. Svedkovia O. dávali peniaze obžalovanej na to, aby vybavila všetky „stavebné záležitosti a všetky veci, čo k tomu patria a hlavne stavebné povolenie“. Menovaní svedkovia v žiadnom prípade neposkytli úplatok za nejakú konzultáciu či radu, ako majú postupovať, ale chceli urýchliť „povolenie na stavbu“. Práve z tohto dôvodu poskytli úplatok priamo osobe, ktorá mala v náplni práce také rozhodovanie, ako to požadovali svedkovia. Obžalovaná predmetnú sumu jednoznačne prevzala, obálku s peniazmi si odložila, pričom nijakým spôsobom neodmietala peniaze prevziať, ani nijakým spôsobom peniaze manželom nechcela vrátiť.

Podľa zistenia prvostupňového súdu obžalovaná obálku s peniazmi prevzala celkom vedome a rovnako vedome ju odložila od podkladov, ktoré práve s manželmi O. prejednávala a to na úplne iné miesto. Tvrdenie obžalovanej o tom, že peniaze mali byť pre projektanta súd považoval iba za účelové v snahe vyhnúť sa trestnému stíhaniu, lebo slová a gestá najmä svedkyne N. O. neumožňujú inú interpretáciu než tú, že peniaze boli určené ako úplatok pre obžalovanú za urýchlené vybavenie ich vecí.

Obžalovanej Ing. arch. X. J. bola podľa opisu pracovných činností zverená ako hlavná činnosť zabezpečenie činnosti stavebného úradu v súlade so zákonom č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov a súvisiace činnosti v súlade so zákonom č. 71/1976 Zb. Podľa predloženého opisu pracovných činností sa obžalovaná bez akýchkoľvek pochybností podieľala na plnení úloh spoločnosti a štátu a pri svojej činnosti používala právomoc, ktorá jej bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená. To, že aktuálne prejednávala vec manželov O. nemôže automaticky bez ďalšieho znamenať, že išlo výlučne o súkromnú záležitosť manželov. Obžalovaná v čase, keď vykonáva svoju pracovnú činnosť, nekoná súkromne, ale posudzuje žiadosti napríklad jednotlivých občanov aj z hľadiska verejného záujmu, lebo aj v stavebnom konaní sú obvykle dotknuté záujmy ostatných účastníkov, ktorí majú právo vyjadriť sa k zamýšľanému konaniu stavebníkov (O.) a majú právo niektoré veci namietať a nesúhlasit' so zámerom stavebníkov, môžu mať oprávnené výhrady k stavebným úpravám stavebníkov. Preto ide jednoznačne aj o verejný záujem, keď obžalovaná posudzuje žiadosti jednotlivých občanov o vydanie stavebného povolenia, keď okrem iného sa skúma stavebný zámer žiadateľov z hľadiska súladu s územným plánom obce, dopad na životné prostredie a mnohé ďalšie okolnosti.

Svedok W. Z., starosta obce Miloslavov, vypočutý na hlavnom pojednávaní jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností potvrdil, že obžalovaná výlučne sama pripravovala všetky potrebné podklady napr. pre kolaudačné rozhodnutia a ďalšie rozhodnutia týkajúce sa stavebných povolení, nikto iný na Stavebnom úrade obce Miloslavov ich nepripravoval, nevypomáhal obžalovanej s touto agendou. Svedok príslušné stavebné rozhodnutia iba podpisoval ako starosta obce, on tieto rozhodnutia nijakým spôsobom nepripravoval, doklady predložené občanmi neskúmal.

Z uvedeného je zrejmé, že aj v okamihu podania príslušnej žiadosti manželmi O. - ide o žiadosť o povolenie stavby alebo prestavby chatky na rodinný dom, o tejto by konala výlučne obžalovaná ako stavebný úrad, lebo takáto právomoc jej bola zamestnávateľom - Obecným úradom Miloslavov, zverená. Rovnako je zrejmé aj to, že s manželmi O. nemohol o zamýšľanej prestavbe chatky na rodinný dom kompetentne rokovať žiadny iný pracovník Obecného úradu Miloslavov, toto mala v náplni práce iba obžalovaná. Preto nemohlo ísť v konaní obžalovanej eventuálne o nepriamu korupciu, ale išlo v jej konaní výlučne o zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Na tomto závere nič nemení ani eventualita spomenutá obžalovanou a potvrdená svedkom W. Z., že obžalovaná chcela pre spomenuté ataky zo strany developera JUDr. O. odísť zo stavebného úradu. V čase spáchania trestnej činnosti totiž obžalovaná inak riadne vykonávala svoju funkciu, mala už skôr spomenutú právomoc konať o žiadosti podanej manželmi O. alebo inými občanmi obce, mala stále

platnú pracovnú zmluvu, nebol zmenený opis jej pracovných činností, a preto argument o plánovanom odchode je skôr v hypotetickej rovine, lebo podľa svedka W. Z. by obžalovaná musela vykonávať svoju právomoc až do okamihu, pokiaľ by za ňu nebola prijatá do pracovného pomeru náhrada - iná osoba.

Podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona sa trestného činu prijímania úplatku dopustí ten, kto v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba alebo pre inú osobu prijme, žiada alebo si dá sľúbiť úplatok. Za takéto konanie sa páchatel potrestá odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

Podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona odňatím slobody na päť rokov až dvanásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 ako verejný činiteľ.

V súvislosti s typovou závažnosťou trestného činu prijímania úplatku (predtým typová spoločenská nebezpečnosť trestného činu) je potrebné zdôrazniť, že nebezpečenstvo korupcie ako protispoločenského javu zdôrazňuje nielen náš Trestný zákon a vnútroštátne predpisy ako celok, ale aj Medzinárodný trestnoprávny dohovor o korupcii, ktorý bol vyhlásený v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 375/2002 Z. z. Je nesporné, že korupcia či už formou podplácania alebo prijímania úplatkov ohrozuje právny štát, demokraciu a ľudské práva, podkopáva dobrú vládu, slušnosť a sociálnu spravodlivosť, narúša hospodársku súťaž, bráni hospodárskemu rozvoju a v konečnom dôsledku ohrozuje stabilitu demokratických inštitúcií i morálne základy spoločnosti. O to viac tieto tvrdenia platia v súvislosti s korupciou osôb, ktoré sú vo významných štátnych funkciách. Závažnosť tohto protispoločenského javu zákonodarca odzrkadľuje aj v stanovených trestných sadzbách pre jednotlivé trestné činy korupcie, ktoré naozaj možno považovať za prísne trestné sadzby. Prísnosť týchto sadzieb však odráža naliehavú spoločenskú potrebu tento jav všetkými možnými prostriedkami vrátane prostriedkov represívnych potierať.

Ustanovenie § 128 ods. 1 Trestného zákona vymedzuje pojem verejného činiteľa. Podľa tohto zákonného ustanovenia verejným činiteľom sa na účely tohto zákona rozumie...štátny zamestnanec alebo zamestnanec orgánu štátnej správy... ak sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená.

Obžalovaná v pozícii odbornej referentky Stavebného úradu a životného prostredia obce Miloslavov mala v kompetencii celý proces stavebného konania od prijatia žiadosti, jej preskúmania, mohla požadovať od žiadateľov predloženie príslušných dokladov ku žiadosti a napokon pripravovala rozhodnutia o povolení stavby alebo prestavby a mohla priebeh stavebného konania ovplyvniť, teda aj takéto konanie urýchliť, ako ju o to žiadali manželia O. a za týmto účelom jej aj dali úplatok v sume 200 eur.

V tejto súvislosti považuje prvostupňový súd za potrebné poukázať aj na zákon č. 552/2003 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme.

Podľa § 1 ods. 1 predmetného zákona tento zákon upravuje práva a povinnosti zamestnancov a zamestnávateľov pri výkone práce vo verejnom záujme.

Podľa odseku 2 písm. a) predmetného zákona tento zákon sa vzťahuje na zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme k zamestnávateľom, ktorými sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky a právnické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy.

Podľa odseku 4 predmetného zákona na pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sa vzťahuje Zákonník práce, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa pracovnej zmluvy (č.l.258-259) zamestnávateľom je Obec Miloslavov a zamestnancom je Ing. Arch. X. J.. Podľa opisu pracovných činností (č.l.261) zamestnanca obce Miloslavov Ing. Arch. X. J. je zabezpečenie činnosti stavebného úradu v súlade so zákonom č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov a súvisiace činnosti v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. zákon o správnom poriadku. Obžalovanej teda nepochybne bola zverená právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb v konkrétnej oblasti.

Podľa § 8 ods. 1 písm. b) zákona č. 552/2003 Z.z. zamestnanec je povinný konať a rozhodovať nestranne a zdržať sa pri výkone práce vo verejnom záujme všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nestrannosť a objektivnosť konania a rozhodovania.

Podľa § 8 ods. 2 písm. a) zákona č. 552/2003 Z.z. zamestnanec nesmie vykonávať činnosť, ktorou by sa významnou mierou znižovala jeho dôstojnosť vo vzťahu k vykonávanej funkcii alebo by sa ohrozovala jeho nestrannosť a podľa písm. c) tohto ustanovenia nesmie požadovať alebo prijímať dary alebo iné výhody alebo navádzať iného na poskytovanie darov alebo iných výhod v súvislosti a pri výkone práce vo verejnom záujme; to neplatí, ak ide o dary alebo iné výhody poskytované obvykle pri výkone práce vo verejnom záujme alebo na základe zákona alebo zamestnávateľom.

Obžalovaná teda v čase spáchania trestného činu mala na starosti obstarávanie vecí všeobecného záujmu, ktorým stavebné konanie určite je, lebo sa nedotýka výlučne len konkrétneho stavebníka a iba jeho individuálnych záujmov, ale týmito sú napríklad dotknuté práva aj iných osôb - susedov stavebníka, sú skúmané aj dopady napr. na životné prostredie, skúma sa tiež súlad žiadosti s územným plánom obce, ktorý podlieha schvaľovaciemu konaniu. Obžalovaná konala aj ako verejný činiteľ hoci nebola manželmi O. príslušná žiadosť na stavebné konanie ešte podaná, nechránila verejný záujem, dala sa ovplyvniť individuálnymi záujmami, čo je zakázané, nekonala objektívne, nezdržala sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu vykonávanej funkcie s osobnými záujmami, keď úmyselne prijala odovzdaný úplatok. Nepochybne tak boli konaním obžalovanej naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona.

Pri úvahách, ktoré sa týkali rozhodovania o uložení druhu trestu a jeho výmery obžalovanej sa špecializovaný trestný súd riadil nasledujúcimi zákonnými ustanoveniami a úvahami.

Podľa § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho prevýchovu a k tomu, aby viedol riadny život. Súčasne má iných odradiť od páchania trestných činov, pričom zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery, súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností.

Obžalovanej bolo možné priznať jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a to, že viedla pred spáchaním trestnej činnosti riadny život. Proti obžalovanej však stojí aj jedna príťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. e) Trestného zákona a to, že zneužila svoje zamestnanie, povolanie, funkciu alebo postavenie na dosiahnutie neoprávnenej alebo neprímeranej výhody.

Podľa ustanovenia § 329 ods. 2 Trestného zákona možno páchatel'ovi za tento trestný čin uložiť trest odňatia slobody na päť rokov až dvanásť rokov.

Podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Podľa § 39 ods. 3 písm. d) Trestného zákona pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako dva roky, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň päť rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona však súd môže podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho

doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona súd môže za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho tri roky, ak páchatel'ovi zároveň uloží probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Špecializovaný trestný súd mal za to, že nepodmienečný trest odňatia slobody hroziaci obžalovanej vo výmere minimálne päť rokov by bol neprimerane prísny vzhľadom na doterajší spôsob života obžalovanej, ktorá nebola súdne trestaná ako aj vzhľadom na okolnosti prípadu.

Je faktom, že zákonodarca z hľadiska výmery trestu nerozlišuje rozdielne trestné sadzby v prípade, ak páchatel' príjme, žiada alebo si dá sľúbiť úplatok, všetky spomenuté formy korupcie trestá rovnakou výmerou trestu. Je však faktom, že v tomto prípade obžalovaná nežiadala, nedala si sľúbiť ani nijako inak iniciatívne nekonala v úmysle získať úplatok. Prakticky bola „situačne postavená pred hotovú vec“, keď bol úplatok pred ňu položený. Je však faktom aj to, že takéto konanie svedkov O. nijako nezmierňuje zavinenie obžalovanej zo spáchaného trestného činu, keď obžalovaná nijakým preukázateľným spôsobom ponúknutý úplatok neodmietla aspoň verbálne alebo ho bezprostredne po položení na stôl hneď nevrátila. Iniciatíva však preukázateľne bola výlučne na strane svedkov, ktorí napokon aj boli v inom konaní za korupčné správanie sa odsúdení.

Na tomto mieste je potrebné zvýrazniť k okolnostiam prípadu aj to, že konanie obžalovanej bolo monitorované informačno-technickými prostriedkami takmer tri mesiace. Napriek tomu nijaké, ani len náznaky korupčného správania sa obžalovanej neboli zachytené. To všetko v situácii, keď obžalovaná a s ňou aj starosta obce -svedok W. Z. boli vystavení tlakom developerov, zrejme protichodným záujmom rôznych developerov, najmä však tlakom jedného z nich - JUDr. O. až takým spôsobom, že boli krivo obvinení zo zaslania obálky s bielym práškom a v podstate krivo boli obvinení inými osobami aj z korupčného správania sa. Svedok W. Z. uviedol, že v tomto smere by bol ako starosta obce občanmi ihneď upozornený na korupčné správanie sa stavebného úradu, teda obžalovanej, lebo takéto obvinenie sa bezprostredne dotýka aj jeho ako starostu, lebo podpisuje rozhodnutia stavebného úradu vydané v stavebnom konaní, nech sú kladné alebo záporné. Žiadne z obvinení proti starostovi ani proti obžalovanej sa nepreukázalo, hoci ako je všeobecne známe, v prípade developerov sú v „v hre vždy finančné záujmy v súvislosti s výstavbou nehnuteľností“, hoci samozrejme súd si vôbec nemyslí a už vôbec netvrdí, že v činnosti developerov malo ísť o korupčné správanie.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že obžalovaná nepodliehala tlakom až hrozbe trestného stíhania následkom krivého obvinenia, ale sa snažila vykonávať svoju funkciu zodpovedne, čo napokon je jej povinnosťou, prípade sa snažila tlakom odolať zákonným spôsobom, zamýšľaným rozviazaním pracovného pomeru a v prejednávacom prípade tak išlo z jej strany iba o jednorazové „zlyhanie“, vybočenie z riadneho spôsobu života. Práve takéto prípady mal na mysli zákonodarca zakomponovaním ustanovenia § 39 do Trestného zákona, ktoré dáva súdu možnosť zákonným spôsobom mimoriadne znížiť trest ustanovený v osobitnej časti trestného zákona za ten-ktorý trestný čin.

Trest odňatia slobody vo výmere minimálne päť rokov, teda na dolnej hranici trestnej sadzby ustanovenej v § 329 ods. 2 Trestného zákona je preto vzhľadom na skôr spomenuté okolnosti prípadu pre obžalovanú neprimerane prísny.

Preto súd postupom podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona uložil obžalovanej trest odňatia slobody vo výmere tri roky. S použitím aj § 51 ods. 1 Trestného zákona súd podmienene odložil výkon trestu neprevyšujúceho tri roky, keď súčasne ustanovil obžalovanej skúšobnú dobu na päť rokov. Doterajší riadny spôsob života obžalovanej je dostatočnou zárukou toho, že obžalovaná bude naďalej viesť riadny život a v teraz prejednávacom konaní išlo iba o ojedinelé vybočenie obžalovanej z riadneho spôsobu života. Aj ochrana spoločnosti bude dostatočne zabezpečená uloženým trestom odňatia slobody vo výmere troch rokov, hoci výkon tohto trestu bol obžalovanej podmienene odložený na skúšobnú dobu päť rokov. Dĺžka skúšobnej doby spolu s pôsobením probačného dohľadu nad správaním sa obžalovanej v skúšobnej dobe a povinnosť uložená obžalovanej, aby sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom okresného súdu v mieste bydliska táto podrobila programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu sú dostatočne silným pôsobením na obžalovanú, aby táto v

budúcnosti viedla riadny spôsob života, keď zároveň nie je nevyhnutne potrebné, aby sa na prevýchovu obžalovanej vplývalo výlučne nepodmienečným trestom odňatia slobody vo výmere minimálne päť rokov.

Obžalovaná je povinná v súlade s ustanovením § 51 ods. 1 Trestného zákona strpieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediačným úradníkom okresného súdu v mieste bydliska obžalovanej.

Podľa názoru súdu a výsledkov dokazovania obžalovaná sa svojím konaním snažila získať neoprávnený majetkový prospech, preto boli splnené zákonné podmienky aj na uloženie peňažného trestu. Za primeraný súd považoval peňažný trest vo výmere 1.000 Eur, teda sumu päťnásobne presahujúcu prijatý úplatok ako aj prevyšujúcu priemerný zárobok v národnom hospodárstve. Preto aj tento druh trestu a jeho výmera môžu dostatočne prevýchovne pôsobiť spolu s podmiennečne odloženým trestom odňatia slobody na obžalovanú. Podľa § 57 ods. 2 Trestného zákona vymožená suma peňažného trestu pripadá štátu a súd v súlade s ustanovením § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad úmyselného zmarenia peňažného trestu ustanovil obžalovanej aj náhradný trest odňatia slobody vo výmere štyri mesiace.

Keďže vo veci došlo aj ku zaisteniu peňazí ako veci, ktorá bola použitá na spáchanie trestnej činnosti, súd rozhodol podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona tak, že uložil obžalovanej aj trest prepadnutia vecí, a to 200 €, teda vecí, ktorú páchatelka získala trestným činom. Podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát. O ďalších veciach dôležitých pre trestné konanie, ktoré obžalovaná vydala (bonboniéra, čokoláda, káva) súd nerozhodoval, lebo tieto veci vôbec nesúviseli so skutkom uvedeným v obžalobe.

Obžalovaná spáchala prejednávajú trestnú činnosť v priamej súvislosti s jej rozhodovacou činnosťou stavebného úradu, preto súd považoval za potrebné a súladné so zákonom aj uloženie trestu zákazu činnosti obžalovanej, ktorým sa obžalovanej zakazuje výkon funkcie spojenej s rozhodovacou činnosťou vo verejnej správe na dobu štyri roky. Aj tento druh trestu spolu s jeho výmerou sú dostatočne dlhou zárukou ochrany spoločnosti bez toho, aby bolo potrebné uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie a to do 15 dní od oznámenia rozsudku, pokiaľ sa ho oprávnená osoba výslovne nevzdala. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Odvolanie sa podáva na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica. O odvolaní rozhodne Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave.